

Så har der været rejst nogle spørgsmål fra f.eks. fru Pia Christmas-Møller. Der var nogle ting, fru Christmas-Møller gerne ville have drøftet; det synes jeg vi kan tage op i udvalget. Jeg er enig i, at det er vigtigt, at man kan skride ind ved samværs sabotage; vi bør kunne gøre noget i sådanne tilfælde.

Fru Margrete Auken taler om, at det er barnet, der har samværsret, ikke forældrene. Det er vel sådan, at det skal være begge parter, der har en slags ret her. Jeg synes i hvert fald, det er rart, hvis begge parter er enige om det.

Men det, der er det svære, er jo, som fru Pia Kjærsgaard var inde på, at forældrene bare skal være enige, eller de burde i hvert fald være det. Og hvis de ikke er det, så skal vi skrive i loven, at det skal de være, og så er alt fred og idyl. Sådan tror jeg desværre ikke virkeligheden er.

Til hr. Søren Søndergaard vil jeg sige, at selvfølgelig kan man drøfte 12-års-grænsen og andre ting; det kan vi drøfte under udvalgsarbejdet.

Med hensyn til § 15, der har optaget en del tid, vil jeg sige, at § 15 svarer til den paragraf, der er i den gældende lovgivning. Der er altså ikke foreslået nogen ændringer dér.

Med hensyn til mægling er det rigtigt, at der står, at der også skal indkaldes til mægling, selv om den ene part ikke ønsker det. Det spiller vel en rolle for den, der skal tage stilling til samværsrettighederne bagefter, om parterne har vist en interesse for at deltage i en mægling, som alle mener er til barnets tarv. I det hele taget er tråden i forslaget, at det er barnets tarv, det skal komme an på.

Jeg mener, at dette forslag betyder en lang række fremskridt for en lang række familier. Det kan løse nogle af de problemer, de står med, og jeg så derfor meget gerne forslaget vedtaget inden grundlovsdag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om justitsministeren ikke mener, at det er en meget, meget lille forandring, at man ikke længere skal have godkendt anmeldelsen om fælles forældremyndighed i statsamtet.

Jeg mener, at ministeren selv skriver i bemærkningerne, at for øjeblikket er det 0,1 pct. af dem, som ansøger om fælles forældremyndighed, der får afslag. Og det vil sige, at det at afskaffe den vurdering af ansøgningen stort set er ligegyldig.

Det, der er det afgørende spørgsmål, er, hvordan man får de 25 pct., som i dag ikke søger fælles forældremyndighed, fordi de – med justitsministerens egne ord i bemærkningerne – ikke har overvejet det, fordi de ikke har fået taget sig sammen til at tage stilling til det, til at afklare det. Det er vel det interessante spørgsmål, hvis vi går et lille skridt videre i denne debat. Dét synes jeg at bemærkningerne er meget uklare.

Lovforslaget er uklart, bemærkningerne er også uklare. Der står et sted, at man kan lave en ordning i samtlige statsamter, således at der normalt er mulighed for at aftale fælles forældremyndighed samtidig med anerkendelse af faderskab. Synes justitsministeren ikke, det var en fordel, at vi fik en ordning, som klart sagde, at folk inden for den første måned, også gerne tidligere, skulle tage stilling til, om de ønskede den fælles forældremyndighed? Dermed ville det altså blive væsentligt mindre end 25 pct., der ikke havde taget stilling.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil godt sige, at jeg synes, det er udmærket, at der skal en eller anden form for en tilkendegivelse til i denne her sammenhæng. Det er næsten lige så let som at blive gift. Det er stadig væk lettere at blive gift, og det er altså noget utroligt pjank, at mange mennesker går rundt og tror, de kan holde dørene åbne til den ene og den anden og den fjortende side, samtidig med at de så insisterer på alle mulige rettigheder.

Det er derfor, jeg vil sige til ministeren, at når vi siger barnets ret, er det, fordi det er den eneste grund til, at vi laver alt det her hutlilje, for forældrene kan meget, meget simpelt få deres rettigheder ved at gå hen og komme med den formelle erklæring, som så i vores samfund hedder et ægteskab. Og så har vi al den dér uansvarlighed: Man skal alligevel se tiden an, man skal lige prøve sig frem, man skal lige være sikker, osv.

Jeg synes, det er fint, at der kommer en eller anden type tilkendegivelse i den her sammenhæng, og det er altså det minimum, at man skal meddele statsamtet, at man ønsker det her. Det må være det sted, vi går hen, hvis vi skal knytte nogen former for yderligere betænkeligheder til det. Og når vi så oven i købet har fået den bestemmelse ind, at hvis forældrene har boet sammen i længere tid, kan de alligevel godt få en forældremyndighedsvurdering, hvor vi så igen fastholder, at det er barnets rettigheder, vi taler om.